

Tröst emot anfäktning

Svar till en broder, stadd i långvarigt mörker - strax före begynnandet
av en mera omfattande verksamhet för Guds rike.

Älskade broder, lika älskade syster! Herren välsigne eder med mycken *nåd* och *frid* i tron! Under förutsättning, ja, viss förtröstan, att Gud fört eder väl och lyckligt fram till målet för resan, vill jag, som vanligt kort och hastigt, hälsa på eder med några rader. Vi hava mycket tänkt på eder, sedan ni lämnade oss, och betraktat vind och väder. Den molniga, mörka, regniga himmel, som oavbrutet nu i tvenne dagar eller allt sedan eder avresa betäckt oss, tyckes just vara krona på verket, nämligen Guds prövningsverk med eder; ty så framt jag ej är alldeles blind eller förvillad i mina omdömen, så pågår just nu någon särskild prövningsperiod för eder – period? Ja, sådana radikalturer företager Gud vanligen antingen vid vändningspunkterna i de trognas liv, eller när han eljest nyss har bevisat eller skall bevisa dem någon särdeles nåd. Då Abraham hade fått det första löftets fullbordan, då följde den svåraste prövning. Då David hade fått frid för kringliggande fiender, o, då fick han den svåraste nöd i sig själv, fallet i hor och mord. Då Josef skulle upp till den högsta förtroendeplatsen, då måste han först ned i kulan och i fängelset. Petrus skulle vid den vändpunkten, ifrån det personliga umgänget till troslivet, gruvligen omkastas i sållningen – ävenså alla lärjungarna. Och då plägar allting få tillstöta på en gång.

Jobs *hus* och *barn* och *boskap* skulle förstöras, *hustrun* smäda, satan riva hans *kropp*, och *vännerna* vara usla hugsvalare – allt på en gång. Så skall det vara eller hava varit för eder, kanske även därför denna resa med dess erfarenheter. Och under allt skolen I ej se en enda mild blick av den fördolde, underlige Guden, utan idel mörka drag. Men vad skall man göra? *Ligga såsom död för Jesu fötter; en sådan blir av honom ej utstötter. Bida efter Herren; stilla bliva; tro tvärt emot all känsla; eller då man ej kan tro, ligga såsom död vid Jesu fötter!!* Då man ej längre uthärdar till känslan och egenviljan utan dör, då återvänder prövningen, då får man liv. »När Gud vill föröka ens tro, lagar han så, att all tro börjar fattas oss.» (Luther.) Jag måste nu sluta; men göm gärna detta brev. Få se, om det ej ett år härefter har mera dager över sig.

Broder! Bliv liten, bliv enfaldig, försvinn uti den ofantliga storheten av Guds *nåd* och *makt* och *vishet* och *trofasthet*. Han är väl van vid sådana syndare som du, kan väl bära tusende sådana sargade, förlorade får på sina axlar ännu. Jag skulle så när på köpet vilja tala om en fabel, som kan visa, huru du bör se dig: En oxe vandrade från Skåne upp till Stockholm, men när han kom till Jönköping, vilade han litet, trött av vägen. Då började en mygga gnälla vid hans öra däröver, att han ej förmådde gå, och klagade och jämrade sig illa däröver, att resan skulle här upphöra, och sade: »Jag skall stiga av och på mina egna vingar hjälpa mig fram det övriga av vägen – jag ber om förlåtelse, att jag så betungat dig» (myggan hade suttit på oxens horn). Men oxen svarade: »Jag visste ej, att du var med; sitt gärna, där du satt, icke är du så *viktig*, att jag för din skull tröttnat – vänta blott litet, så skall jag väl börja gå igen.» – Detta var fabeln. Tillämpningen på vårt *frälsningshorn* och dig är lätt gjord. Ursäkta, att jag uttryckt mig i så skämtsamt ton! I kännen min broderliga mening. Många edra vänner tänka på eder – allt efter som var och en har av egen erfarenhet mer eller mindre förstånd. Gud med eder!

C-O Rosenius 1844

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com